

ILLYÉS GYULA

Óda egy hivatalba lépő afgán miniszterhez

Nem lopsz te többet! Ami még lopható
s egyáltalán mi még elemelhető vala:
magas elődeid már mind elemelék -
Kongó pusztá honod! Reménytelen egén

kifordított zsebek gyanánt lobognak a
felhők s mögöttük, mint a forgalomból rég'
kiment tallér méléz antik fénnel a nap -
nem váltható fel ő... hunyorg arcátlanul.

Szegény haza! nincs más disze már, csak amit
költői raknak rá: az őszi lomb nehéz
aranya, a folyók ezüstje s hölgyei
gyémánt szeme... de te tudod, mindez mit ér!

Te a valóságot fürkészed gondteli
arccal s objektiven! s meg nem téveszthetőn -
A helyzettel, öreg, te számolni akarsz
mesterséged finom szabályai szerint...

Azt nézed, hogy mi van... és - elhiszem - szived
búsong! Mit messziről édes oázisnak
véltél: délibáb volt! szélhordta homok és
állathulladékok halmán ülsz merengve...

Értem keserved én! Ezért volt hát vitéz
könyökforgatásod az ősi mód szerént?
Ezért hajlongásod? Ilyen pályadíjért
nyaltál, miként csiga, utat e polc felé?

Ah, eljő majd a kor, tudod, akárcsak én,
eljő a nap, midőn minden tolvaj felel -
remegve állsz te is köztük - ártatlanul!
szégyenkezve dicső eleid közt: kontár!
korcs ivadék, aki már lopni sem tudott...

ILLYÉS GYULA